

Čís. 15561.**K otázce potřeby opakovati důkazy v odvolacím řízení.**

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1936, Rv I 2638/34.)

V dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu uplatňoval žalovaný jako vadu řízení též, že odvolací soud neopakoval důkazy provedené před prvním soudem, k čemuž byl povinen, ač se jinak neuchýlil od skutkového zjištění prvního soudu, když odvoláním byla napadena správnost hodnocení těchto důkazů prvním soudem.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání, uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech :

Pod dovolacím důvodem vadnosti řízení uplatňuje dovolatel názor, že odvolací soud, i když se neodchýlí od skutkových zjištění procesního soudu, musí opakovati důkazy, jichž hodnocení bylo v odvolání napadeno, ježto podle § 498, odst. 1 c. ř. s. má odvolací soud položit za základ svého rozhodnutí výsledky jednání a provedených důkazů, v procesních spisech prvního soudce a v rozsudku první stolice najisto postavené, uplatňovanými odvolacími důvody nedotčené. Dovolatel se dovolává v té příčině názoru vysloveného v Horově »Odvolání«, str. 82, v Ottovi III, str. 38, v Kleinových »Vorlesungen«, str. 45 a v Neumannově komentáři k §§ 488 a 498 c. ř. s. a vytýká, že odvolací soud, i když převzal skutková zjištění prvního soudu, neopakoval důkazy v první stolici provedené po případě je nedoplnil. Názoru tomu nelze přisvědčiti. § 498 c. ř. s. nařizuje jen, že odvolací soud má položit za základ svému rozhodnutí skutková zjištění nedotčená odvolacími důvody, ale tím nevylučuje, že je může odvolací soud položit za základ rozhodnutí, jsou-li podle jeho názoru napadána bezdůvodně, bez opakování důkazů. Podle § 488, odst. 1 c. ř. s. může odvolací senát, když toho jest třeba pro rozhodnutí o návrzích odvolacích, opakovati nebo doplniti provedení důkazů v první stolici již vykonané. Podle toho musí odvolací soud, je-li uplatněn a proveden odvolací důvod nesprávného hodnocení důkazů, přezkoumati důkazové hodnocení prvního soudu, jak se podle procesních spisů jeví, a shledá-li pochybnosti prvního soudu, jest nejen oprávněn, nýbrž i povinen, aby, pokud je toho třeba k vyřízení odvolacích důvodů, nařídil potřebné opakování a doplnění provedených důkazů, avšak zda a pokud je toho třeba, jest zůstaveno volné úvaze odvolacího soudu. Neměl-li odvolací soud, přezkoumajav procesní spisy v mezích odvolacích důvodů a návrhů, pochybnosti o správném hodnocení důkazu prvním soudem a přiklonil-li se k němu, nebylo třeba, aby důkazy ty opakoval, a jest tím vázán i soud dovolací. Taková byla stálá praxe bývalého nejvyššího soudu ve Vídni (srovn. rozh. ve sbírce Glaser-Ungrově n. ř. č. 5779, 5838, 6610, 6653, 6747 a 6846) a taková je též stálá praxe našeho nejvyššího soudu (rozh. 7338 Sb. n. s. a

četná jiná neuveřejněná rozhodnutí). V souzeném případě přezkoumal odvolací soud pečlivě napadené hodnocení důkazů prvního soudu, jak se jevílo podle procesních spisů, odůvodnil, proč nemá pochybnosti o správnosti onoho hodnocení, a převzal skutková zjištění prvního soudu, a nebylo proto třeba, aby důkazy provedené v první stolici opakoval nebo doplňoval, a dovolací soud je tím vázán.

Čís. 15562.

Ručení kontrolujícího šéflékaře nemocenské pojišťovny vůči pojištěnci.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1936, Rv I 2640/34.)

Žalobce se domáhá na žalovaném kontrolujícím lékaři okresní nemocenské pojišťovny náhrady škody tvrdě, že ho žalovaný uznal práce schopným, což mělo v zápětí, že žalobci nebyly již placeny nemocenské příspěvky a že nebyl již lékařsky ošetřován, a dále, že žalovaný tak učinil bez prohlídky žalobce, následkem čehož prý žalobce mající emphysem a srdeční chorobu, byv uznán práce schopným, nemohl se šetřiti, a teprve tím se stalo, že chorobný jeho stav se stal trvalým. **N i ž š í s o u d y** zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný jednal se žalobcem jen jako šéflékař okresní nemocenské pojišťovny. Tato používala jeho služeb, aby zjistila podmínky nároků příslušejících pojištěncům vůči ní podle § 95-I zák. čís. 221/24 Sb. z. a n., používala ho tedy při plnění svých povinností jako pomocníka. Jestliže by v této funkci porušil nějak své povinnosti, ručil by za to jen pojišťovně, nikoli však přímo žalobci, s nímž nebyl v žádném právním poměru a s nímž jednal jen jako pomocník pojišťovny, proti které uplatňoval žalobce nárok na dávky nemocenského pojištění. Přímo by ručil žalobci jen tehdy, kdyby se byl proti němu dopustil nedovoleného činu, t. j. jednání nebo opominutí, které se přičítá objektivnímu právu nebo speciální normě. Takovým činem není o sobě ani podání posudku, třebaš nesprávného, nemocenské pojišťovně, který měl býti podkladem pro její rozhodnutí o nároku žalobcově na nemocenské, ani doporučení, aby se žalobce podrobil operaci, neboť ani tu nejednal žalovaný se žalobcem přímo, podáváje onen posudek jako předpoklad § 1300 obč. zák., nýbrž stále jako šéflékař nemocenské pojišťovny vůči této. Že žalovaný nařídil provedení operace, nebylo dříve tvrzeno, jest tedy nepřípustnou novotou (§ 504, odst. 2 c. ř. s.). Dříve bylo předneseno, že žalovaný